

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA EN EL DEBAT SOBRE L'ORIENTACIÓ
POLÍTICA GENERAL (Palau del Parlament, 30 de setembre de 2009)

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, Molt Honorable President de la Generalitat.,

Abans de començar amb el que serà la meva intervenció i el seu gruix, volia fer tres comentaris sobre la intervenció del senyor Artur Mas, per a unes precisions, no amb afany de polèmica –i segur que els hi explicaran, perquè normalment no tinc el privilegi que m'escolti–, per alguna qüestió que em sembla fonamental.

Perquè resulta, senyor president de la Generalitat, que li han dit que els vint-i-cinc diputats del PSC no serveixen Catalunya. Ara, no li han dit qui els ha posat allà; no ens han tocat en un rifa. Els socialistes de Catalunya guanyem les eleccions generals des de l'any 1977 (*aplaudiments*), ens coneix la gent perfectament, sap com som, d'on venim, què defensem i què proposem. I l'any 77, l'any 79, l'any 82, l'any 86, l'any 89, l'any 93, l'any 96, l'any 2000, l'any 2004 i l'any 2008 molts catalans –la darrera vegada gairebé 1.600.000– van decidir que els representàvem millor que altres. Tots amb la mateixa legitimitat, sens dubte, però, per favor, no desmereixin l'opinió, la voluntat, lliurement i democràticament expressada per una majoria del nostre poble que, quan arriben les eleccions generals que, per cert, és quan més ciutadans de Catalunya s'acosten a les urnes, confia de forma tan abassegadora en nosaltres.

Segon comentari. Hem sentit molt de la necessitat d'abaixar els impostos, nosaltres creiem que en aquests moments és un luxe que no ens podem permetre, ara bé, si poguéssim fer encara més per lluitar

contra el frau fiscal i sobretot perquè alguns no se'n duguin els diners fora, abans inclús que s'apugin els impostos, aniria molt bé. I també els diré, en aquesta proposta que sembla que el Govern d'Espanya formularà, es baixa un 5 per cent l'impost de societats, que alguna influència tindrà i alguna bona acollida pot tenir a la societat catalana.

Però el que volia fer no era això, el que passa és que crec que calia fer aquest aclariment amb aquestes dues notes prèvies, volia, el que em correspon en nom del meu grup, que és mostrar el nostre suport a la intervenció que el president va fer ahir.

Compartim el diagnòstic dels problemes, reptes i oportunitats de la societat catalana; compartim l'horitzó nacional que va dissenyar i valorem molt positivament l'acció de govern que ens va presentar ahir. El nostre objectiu és clar, i crec que parlo en nom dels tres grups que donem suport al Govern en aquest cas, un país fort, una economia sòlida i una societat de benestar.

Volem sortir de la crisi amb una economia més competitiva i sense que ningú no quedi exclòs del progrés, ajudant a la societat catalana, les empreses, els treballadors i les famílies a superar la crisi. Això és el que està fent el Govern i en aquest sentit les dades són indiscutibles.

Enguany, entre l'Estat i la Generalitat, s'estan fent a Catalunya inversions en infraestructures per valor de 12.500 milions d'euros, el 5,5 per cent del nostre producte interior brut, la inversió més alta en els darrers trenta anys.

Un creixement espectacular degut en part a l'acord a què va arribar el

Govern de la Generalitat amb el Govern d'Espanya per calcular els recursos derivats de l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut, gairebé 35.000 milions d'euros previstos en set anys.

L'altra part de l'esforç l'ha fet el mateix Govern de la Generalitat. L'any 2003 la Generalitat invertia 365 euros per persona, l'any 2008 en va invertir 715 euros per persona.

Aquestes inversions en infraestructures faran possible l'economia sòlida i competitiva que perseguim, i puc entendre que els cogui, però és que fins fa ben poc no teníem garantida ni l'aigua ni la llum, ni el subministrament d'aigua de la regió metropolitana, ni la qualitat del subministrament elèctric.

I, és cert, havíem de donar un gran salt en carreteres, autovies, aeroports, infraestructures energètiques i hidràuliques, transport ferroviari, metro, i hem fet la inversió que cal per tenir un país de primera, i encara ens queden uns quants anys de seguir treballant per assolir aquest objectiu.

Però el país és la gent, i el Govern ha perseguit també objectius de justícia social, de reducció de les desigualtats, per guanyar en cohesió, perquè, en efecte, calia estendre els sistemes de protecció social construint la societat del benestar a què els catalans i les catalanes tenim dret, amb especial atenció als sectors que pateixen més durament la crisi.

Per això vull destacar el gran salt en matèria de serveis socials, amb un pressupost que ha augmentat el 117 per cent entre el 2003 i el 2009,

amb vuitanta-una mil persones que gaudeixen d'ajuts o drets als quals no tenien dret abans i amb una millora a l'atenció a sectors i col·lectius amb especials necessitats a qui voldríem que el president fes alguna referència addicional en la resposta al nostre grup.

També s'ha fet palès el compromís del Govern amb el món local, dedicant-li uns recursos que han passat de 371 milions d'euros l'any 2003 a 1.038 milions d'euros l'any 2009.

Però la competitivitat és també guanyar la batalla del coneixement i posar les bases de l'economia del futur, per això calia millorar les nostres universitats i la R+D+I empresarial, i també en aquest àmbit les xifres són ben eloqüents: la despesa per estudiant universitari ha passat de 4.446 euros l'any 2003, a 8.701 euros l'any 2009. L'evolució dels recursos dedicats a la R+D+I empresarial han passat de 9 milions d'euros el 2003, a 81 milions d'euros el 2008.

En referència estricta a aquest any el president esmentava la culminació del desplegament dels Mossos, l'eix Vic - Olot, el túnel de Bracons, la Ciutat de la Justícia, la nova terminal 1, la nova Llei d'educació, l'Hospital de Sant Pau, la primera fase del canal Segarra - Garrigues, la dessalinitzadora del Prat, el traspàs de Rodalies, amb més de 4.000 milions d'euros d'inversió; les funcions i serveis traspassats en matèria d'immigració i inspecció de treball, el Pacte nacional per a la recerca i la innovació i el Pacte nacional per a la immigració.

A aquest extraordinari balanç li podríem afegir abans d'acabar la legislatura l'imminent Pacte nacional per a les infraestructures i la posició determinant de Catalunya en la gestió de l'aeroport de Barcelona.

Repeteixo aquestes dades perquè expliquen perquè alguns no volen entrar en el debat sobre la gestió del Govern, perquè és inatacable. Es pot desdibuixar una gestió tan forta, tan brillant com aquesta, amb alguns errors o algunes petites mancances? Creguin que no, jo crec que és perdre el temps.

Com també és perdre el temps, ho diuen totes les enquestes, intentar menystenir l'acord del finançament; ahir en va parlar el president i no m'hi estendré massa, però sí diré alguna cosa.

És veritat que va ser un acord que va arribar tard, molt tard, s'hagués hagut de produir abans del 9 d'agost del 2008, va arribar gairebé amb un any de retard, amb una negociació plena de tensions en què es va demostrar que el president de la Generalitat, el conseller d'Economia, el Govern i els partits que li donen suport posaven per damunt de tot l'interès de Catalunya. Per cert, a alguns se'ns havia negat sempre això.

Curiós país aquest en què la presumpció de patriotisme era per als «Millets», mentre es negava aquesta qualitat als socialistes catalans i a molts d'altres. Fins i tot es negava la capacitat del president Montilla de defensar adequadament l'interès del país, i el temps ho ha desmentit de forma rotunda. És hora d'acabar amb les falses aparences i les paraules buides, per això nosaltres apreciem els fets del president i el seu discurs lligat a la realitat i tocant de peus a terra.

La feina del Govern ha estat bona, i, repeteixo, això no vol dir que no s'hagi pogut produir algun error o alguna mancança, però el balanç és positiu.

I sense defugir les dificultats econòmiques que travessem, o, precisament per això, tenim l'obligació de donar quan es produeixen bones notícies, precisament perquè estem al final d'una crisi que estan patint molt greument ciutadans i ciutadanes de Catalunya i malgrat tot hi ha bones raons per l'optimisme i per la confiança. Precisament per això la ciutadania té dret a saber quants són els recursos mobilitzats des del sector públic per fer front a la crisi.

I permetin-me que utilitzi dos retalls de diaris ben expressius, només n'ensenyaré un perquè és el més maco i ho tinc en color: «Catalunya és l'autonomia que més recursos dedica a combatre la crisi.» Aquest és el resum, al final, en tocar de peus a terra, del que ha fet aquest Govern.

Dóna xifres, és una crònica d'Andreu Farràs a *El Periódico de Catalunya*, del dia 27 de setembre, diu: « 9.200 milions d'euros», i diu, que m'ha semblat molt rellevant, «el conjunt de comunitats autònomes hi dedica 29.826 milions d'euros». Així doncs, Catalunya concentra el 31 per cent del total. President, n'estem legítimament orgullosos.

El segon és una crònica de Josep Corbella a *La Vanguardia*, que també els la podria ensenyar però no és tan maca, no fan totes les parts en color, «Catalunya lidera la participació d'Espanya en la recerca europea. Nou dels disset científics espanyols seleccionats enguany per l'European Research Council (ERC), treballen a institucions catalanes. El resultat de la convocatòria de l'ERC mostra com la fuga de cervells que havíem patit s'ha capgirat, Espanya, i especialment Catalunya han començat a atraure investigadors líders en les seves àrees.

En el setè programa marc europeu de recerca –ho sap molt bé el

conseller Huguet-, l'any 2008 Catalunya va atreure 103,3 milions d'euros, el 32,5 per cent del total que rebrà Espanya. President, n'estem legítimament orgullosos.

I, permetin-me, el futur de Catalunya depèn molt més d'aquestes dues notícies que dels rius de tinta dedicats als «Millets», «Montull», l'espionatge de directius d'entitats esportives, les manifestacions preventives o les consultes sense efecte pràctic. Amb notícies com aquestes ens hi estem jugant de veritat el futur del país.

No volem deixar de destacar ahir un acord pres pel Govern, un acord, consellera, que realment a alguns fins i tot arriba a emocionar-nos: el reconeixement de les famílies monoparentals i que les equipara als efectes de prestació per fill a càrrec amb les famílies nombroses. No només és un reconeixement a la diversitat de models de família, que això seria suficient per emocionar a alguns, sinó que toca el «moll de l'os» de l'arrel de la pobresa i l'exclusió de determinats sectors socials. I és això el que justifica aquest Govern, l'autogovern també, òbviament, però això, consellera Capdevila, ens ha donat una gran alegria, i permeti'm, president, que felicit de forma expressa a un conseller quan potser no ho faré a altres perquè ahir va ser, francament, un gran dia. La sensibilitat, la feina i l'encert que hi ha al darrere d'aquesta mesura per a nosaltres ha il·luminat de forma claríssima aquest debat.

Podríem parlar del Pla de mesures d'ocupació juvenil, ho ha fet el president i, per tant, m'ho estalvio i així no em passaré de temps.

President, aquest és el camí per combatre la crisi i els seus efectes, en aquest esforç compti amb el nostre suport i el nostre compromís.

Nosaltres li hem fet confiança des del primer dia, i, president Montilla, els fets han permès que vostè s'hagi guanyat la confiança de molts més, i més que han de ser encara.

Volem aprofitar aquesta intervenció per demanar-li algunes precisions sobre la feina desenvolupada pel seu Govern, i em centraré només en tres grans àmbits per permetre que els altres grups de la majoria puguin incidir també sobre aspectes rellevants de la seva gestió.

Coneix bé, president, la nostra preocupació per les polítiques concretes adreçades a pobles i ciutats, dirigides a endreçar el país, a reduir els desequilibris territorials, a promoure una mobilitat sostenible i a resoldre els problemes i tensions de tot ordre que es produeixen en l'àmbit urbà.

Voldríem conèixer quin és el balanç i les perspectives de l'acció del seu Govern en aquest terreny. En segon lloc, Molt Honorable president, som conscients de la ingent tasca feta en el camp de la salut, tant des del punt de vista de les inversions com de l'atenció sanitària i la recerca biomèdica, i també en aquest cas voldríem una major precisió de les actuacions realitzades pel seu Govern en aquest àmbit.

I en tercer lloc no volem deixar d'assenyalar el nostre legítim orgull per l'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya, fruit d'un consens llargament treballat que, sincerament, no hauria de ser esgrimit per mostrar discrepàncies en un Govern, sinó que és la gran oportunitat per mostrar orgull de país. Nosaltres volem saber, president, quines són les prioritats del Govern de Catalunya pel que fa al desplegament d'aquesta llei.

Senyor president, en la intervenció d'ahir vostè va dedicar algunes reflexions al nostre horitzó nacional. Subscrivim «fil per randa» el seu plantejament: Catalunya avançarà amb l'Estatut que van votar els catalans, si ho fa amb unitat política, amb rigor, amb fermesa i amb capacitat d'arribar a acords. Aquests valors que configuren l'estil del país real, han de ser els mateixos que articulin la nostra vida política, i això passa, en primer lloc, per respectar i enfortir les nostres institucions, a començar per la presidència de la Generalitat.

És raonable pensar en una resposta unitària de qualsevol repte de futur del nostre autogovern sense el concurs actiu de la presidència de la Generalitat? La presidència de la Generalitat ha demostrat al llarg de la història la seva capacitat de ser i esdevenir referent serè, solvent i sòlid al servei del país. El president Montilla ho ha demostrat també en l'exercici de les seves funcions. No és sensat pensar en escenaris difícils en què la presidència de la Generalitat no jugui el paper institucional que les nostres lleis li atribueixen i que la societat necessita i reclama. És el temps dels presidents, especialment quan les coses es compliquen, es torcen o van maldades.

Seré més clar encara, abans que cadascú tiri pel seu cantó, com passa massa sovint en qüestions de país, primer cal fer propostes i escoltar la presidència de la Generalitat, després cadascú és lliure de fer el que tingui per convenient.

Ho dic, sí, pensant en la futur sentència del Tribunal Constitucional, però ho dic pensant també en altres qüestions de país que es puguin suscitar. El lideratge ha de ser exercit i ha de ser reconegut. Donar suport en els temes centrals a la presidència de la Generalitat quan aquesta ho demana

des de la seva alta representació institucional, és servir Catalunya.

De la sentència n'hem parlat potser massa. Massa en parlem de coses que no han succeït encara, massa energia perduda, massa força perduda per la boca i en efímers teletips, declaracions i contradecaracions.

Regirant el meu arxiu descobreixo que ja vaig parlar de la sentència per primer cop en aquest Parlament amb motiu del debat monogràfic sobre el desplegament estatutari, un debat prematurament celebrat a finals de març del 2007.

Heus aquí el que vaig dir ja fa dos anys i mig, i el que sense treure ni posar res repeteixo avui:

«Ho hem dit en moltes ocasions, no veiem cap sentit a situar-nos en el pitjor dels escenaris, ni tan sols sabem quan hi haurà sentència» –fa dos anys i mig– «i és obvi que una sentència que desvirtués l'increment de l'autogovern que es deriva de l'Estatut seria molt perjudicial per als nostres interessos, un cop molt fort que potser portaria a molts a replantejar moltes coses, i és veritat que les institucions de l'Estat han de saber, la societat espanyola en el seu conjunt ha de saber que darrere l'Estatut hi ha la voluntat majoritària dels catalans, que hi ha un desig d'entesa i de convivència, hi ha reclamació legítima i voluntat de compartir. Han de saber que un cop de porta a l'Estatut seria gravíssim, que és molt greu dir que la demanda de més autogovern que fa Catalunya no hi cap a la Constitució».

«L'estat de dret, la legalitat i la política democràtica ens donen instruments per recuperar els elements que na eventual sentència

desfavorable ens pogués fer perdre, perquè encara que el Tribunal Constitucional no ens donés la raó nosaltres no perdríem les nostres raons, però només podem fer-les prevaler des del respecte a les institucions i a la llei, no trencant la baralla per responsabilitat, per convicció, per interès, perquè no volem una fractura entre catalans, i tampoc una fractura entre catalans i la resta dels espanyols.» Aquí s'acaba l'autocita que, em dispensaran, però crec que, com que es pot repetir paraula per paraula feta fa dos anys i mig, doncs, home!, algun valor pot tenir.

Per nosaltres, Socialistes i Ciutadans pel Canvi, l'aposta per l'Estatut era i és estratègica. Creiem que la millor manera d'ampliar l'autogovern de Catalunya és desplegar l'Estatut que van votar els catalans en lliure exercici del seu dret a decidir. Amb nosaltres, ni aventures, ni sorpreses, ni invents ni passes enrere.

Des del respecte envers les persones, grups i partits que de forma ben legítima reclamen la independència, i sorpresos per la deriva radical dels que van coprotagonitzar fins fa ben poc la via estatutària, que ara sembla que volen abandonar, els he de dir que els socialistes catalans no compartim en absolut les falses dreceres que seguint la separació d'Espanya produirien una gran divisió entre els catalans.

La nació catalana necessita, avui més que mai, unitat. A la nació catalana l'afebliria, avui més que mai, la divisió.

Ningú no pot negar l'ambició nacional del president Macià, el president que sense renunciar a res va acceptar el resultat d'una negociació ben difícil. L'estatut que havien votat, primer els ajuntaments catalans,

després els catalans, i milers de catalanes que no tenint dret a vot van signar el seu suport, perquè van voler-ho manifestar així, no només va ser interpretat en algun aspecte menor, sinó profundament modificat l'any 32. I Macià va defensar el resultat de la negociació amb un gran sentit patriòtic. Va ser Macià qui va dir: «Penseu, catalans, que aquest estatut que ens arriba, i tot i no ser el que reclamàvem, ens dóna facultats per a la creació del nostre govern autònom, i aquestes facultats podran encara ser ampliades legalment a mesura que ho vagin exigint les nostres necessitats. Ja heu vist les lluites que ha provocat, les dificultats que ha calgut vèncer.» Ampliades legalment, diu Macià. Massa cops ens posem a la boca els noms dels nostres referents històrics, però no estic segur que sempre n'aprenquem del seu mestratge.

Probablement llavors, com ara, exigeix més coratge acceptar l'acord possible que refugiar-se en aspiracions llunyanes. Però Macià va triar bé i no era una tria fàcil. Alguns van dubtar llavors del seu patriotisme. Fins i tot hi hagué qui li digué traïdor. De vegades el coratge és el pacte. I quan el pacte convé a Catalunya, llavors el coratge és defensar-lo, com va succeir amb l'acord de finançament subscrit el mes de juliol.

Sempre he pensat que l'obligació dels responsables polítics és assenyalar els camins del progrés possible i concret, sense renúncia a cap ideal, però no tenim dret a portar el país a carrerons sense sortida. I alguns carrerons sense sortida ha vist la nostra història i aquest mateix Parlament.

Som conscients que haurem de vèncer encara moltes dificultats.

He parlat, i crec que sense exageració, de l'animadversió del Partit

Popular envers l'ampliació del nostre autogovern. Molt recentment n'hem tingut una nova prova, en llegir el projecte de nou Estatut d'autonomia d'Extremadura, en el que novament es constata el suport del PP a preceptes inspirats en articles del nostre Estatut que, aquests sí, han estat recorreguts pel propi Partit Popular davant del Tribunal Constitucional.

El Govern de la Comunitat de Madrid, com si no en tingués prou amb el recurs del PP contra l'Estatut, ha recorregut davant del Tribunal Suprem les nostres primeres competències en matèria de permisos de treball per als treballadors estrangers. En fi, també d'això ens en sortirem. Però el que sí espero és que d'aquí un any, quan vingui la campanya catalana, el Partit Popular no farà les proclames de sempre exigint més control de la immigració. Espero que almenys no siguin hipòcrites, ja que no volen que la Generalitat tingui cap mena de competència en aquesta matèria.

En la defensa del seu autogovern, a Catalunya li convé més unitat. Inclús voldríem el PP aquí, si fos possible. Precisament ara, quan la nostra societat es fa més plural i complexa, és quan el catalanisme ha de ser factor d'unió i no de divisió. No serà la divisió que alguns volen entre separatistes i unionistes la que ens farà avançar. Encara ens queda molt a fer per aconseguir que molts ciutadans de Catalunya s'identifiquin suficientment amb el país, la llengua i la cultura catalanes com per pitjar l'accelerador cap al no-res. En els trens que no s'aturen a cap estació no hi pugen més viatgers.

Jordi Font ens ho recordava recentment en un article publicat a l'*Avui*. Deia Jordi Font, dirigent del PSC, i activista cultural, «En paraules de Renan: 'La nació és el plebiscit quotidià de la ciutadania'; la nació que

oblida i que deixa de protegir, actualitzar i fer créixer aquest consens bàsic és una nació que porta camí d'extingir-se. Per això, el pitjor que li podria passar a Catalunya és la radicalització de minories contraposades, la polarització de la societat i el consegüent risc de fractura social. També per això la cohesió social és un objectiu nacional fonamental i és avui prioritària l'acció per superar la crisi econòmica i les polítiques socials destinades a compensar els seus efectes sobre els més febles.» Aquí acaba la cita.

President, pot comptar amb nosaltres per donar suport a la Presidència i al Govern per defensar l'Estatut. Per desenvolupar-lo amb plenitud, per fer que sigui sempre respectat el potencial d'autogovern que els catalans van votar; per aconseguir la major cohesió cívica, social i cultural en el nostre país; per defensar la nostra llengua pròpia, des del respecte a les altres llengües i als que les utilitzen habitualment; per fer créixer l'estima del país i l'autoestima de la seva gent; per acostar-nos cada dia més a l'ideal fundacional del catalanisme de promoure una societat lliure i segura, pròspera i justa, educada i culta, emprenedora i solidària, una societat avançada. És aquest catalanisme exigent i eficaç el que farà avançar Catalunya.

I permetin un petit parèntesi aprofitant que el senyor Mas ha tornat, perquè ell deia, i ho deia, jo crec, sincerament afectat, deia «potser avui s'ha perdut una oportunitat». Jo crec que la gran oportunitat per demostrar fins a quin punt tots estem disposats a compartir diagnòstics i mesures per sortir de la crisi, la tindrem amb el debat de pressupostos al qual estem emplaçats d'aquí poc. Per tant, afortunadament, Catalunya ofereix sempre noves oportunitats per demostrar la nostra lleialtat, la nostra fidelitat a aquest catalanisme exigent i eficaç.

Un catalanisme exigent amb nosaltres mateixos i amb els altres, un catalanisme eficaç perquè reivindica i obté rendiments.

Catalunya, contra el que alguns apunten, no és un país amant de les derrotes, es un país que vol i necessita victòries. Ja n'ha obtingut algunes i moltes més les han de seguir. Els qui vulguin construir projectes a partir del pessimisme hipocondríac o senzillament interessat, no ens convenen. Són un llast per a la Catalunya optimista que vol ser rica i plena.

El que cal és treballar i encertar, com ho està fent el seu Govern, senyor president, que en tres anys ha fet tota aquesta feina que avui nosaltres des d'aquesta tribuna li reconeixem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)